

Alkotmánybíróság
1015 Budapest
Donáti u. 35-45.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/1342-0/2016.
Érkezett:	2016 JÚL 19.
Példány:	1 Tisztelt Alkotmánybíróság!
Melléklet:	3x4 + 10 db
Kezelőiroda:	PP

Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság	
Az ügy száma:	1M.57/2014
Dátum:	2016 JÚL 08.
Példá. y:	1 + 13

Alulírott [redacted] az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (továbbiakban Abtv.) 27. §-a alapján – az Abtv. 53. (2) bekezdése szerint a Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (4026 Debrecen, Perényi u. 1.) útján – az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő:

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az alábbiakban kifejtett indokok alapján állapítsa meg a Kúria Mfv.II.10.483/2015/6. számú és a jogi képviselőm részére 2016. május 12. napján kézbesített ítéletének, valamint az annak alapjául szolgáló, a Debreceni Törvényszék 2.Mf.21.202/2014/7. számú és a Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 1.M.57/2014/28. számú ítéletének alaptörvény-ellenességét, és semmisítse meg azokat, mivel azok az Alaptörvénybe ütköznek.

Kérelmemet a Magyarország Alaptörvénye 24. cikk (2) bekezdésének d) pontja és ugyanezen cikk (3) bekezdésének b) pontja, valamint az Abtv. 27. §-a, valamint ugyanezen törvény 43. §-ának (1) bekezdése alapján terjesztem elő.

Kérelmem anyagi jogi jogalapja az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) bekezdése, amely előírja, hogy mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el, valamint az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése, amelynek értelmében mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.

Az [redacted] munkáltatónál 2007. június 1. napja óta álltam határozatlan időre közszolgálati jogviszonyban, amely a kormánytisztviselők jogállásáról szóló 2010. évi LVIII. törvény (továbbiakban Ktjv.) 76. § (1) bekezdése alapján 2010. július 6. napján kormánytisztviselői jogviszonyra alakult át. A munkáltatónál munkaügyi felügyelő munkakörben dolgoztam. Az alperes a kormánytisztviselői jogviszonyomat a Ktjv. 8. § (1) bekezdés b) pontja alapján 2010. november 08. napjával felmentéssel indokolás nélkül megszüntette, a felmentésem közlésére 2010. szeptember 06. napján került sor.

A 2007. június 1. napján kelt kinevezésben, valamint az ahhoz kapcsolódó munkaköri leírásban a munkáltatói jogkör gyakorlójaként az [redacted] vezetője, illetve igazgatója került feltüntetésre. [redacted] elnöke 2010. március 25. napján kelt tájékoztatásában értesített arról, hogy a köztisztviselők jogállásáról szóló 1992. XXIII. törvény (továbbiakban: Ktv.) 6. § (1) bekezdésében biztosított felhatalmazás alapján a módosított [redacted] területi munkavédelmi, munkaügyi felügyelőségeinek Működési Szabályzatának kiadásáról szóló 9/2009. (IV.15.) SZMM utasításban átruházott munkáltatói jogkör gyakorlásának jogát 2010. március 30. napjával határozatlan időre magához vonja.

45

■ ■■■■■ n ■■■■■ munkavédelmi elnökhelyettes 2010. augusztus 13. napján kelt tájékoztató tárgyú levelében – hivatkozva a 2366-16/2010-5000 iktatási számú értesítésre, amelyet részemre nem adtak át – az orvosi vizsgálatra vonatkozó intézkedésekkel kapcsolatban utalást tett arra, hogy 2010. július 23. napjától a munkáltatói jogokat ismételten az igazgató gyakorolja.

Alláspontom szerint az írásbeli jognyilatkozat – így a ■■■■■ n ■■■■■ munkavédelmi elnökhelyettes által hivatkozott 2366-16/2010-5000 iktatási számú értesítés is – a másik féllel történt közléssel válik hatályossá. A Munka Törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény (továbbiakban Mt.) 6. § (4) bekezdése alapján az írásbeli jognyilatkozat akkor tekinthető közöltnek, ha azt az érdekeltnek vagy az átvételre jogosult személynek átadták. A jognyilatkozat közléséhez fűződő joghatások nem az elküldéshez, illetve a tudomásszerzéshez, hanem a tényleges és szabályszerű átadáshoz fűződnek. Mindezek alapján a munkáltató megsértette az Mt. 74. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezést, amely értelmében a munkáltató köteles a munkavállalóval közölni, hogy a munkaviszonyból eredő munkáltatói jogokat és köteleességeket (munkáltatói jogkör) mely szerv vagy személy gyakorolja, illetve teljesíti.

Alláspontom szerint a munkáltató felmentési jogát nem az arra jogosult személy gyakorolta, ezért az intézkedés érvénytelen, továbbá az igazgató a felmentési jogot – annak ellenére, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlásának jogával ő nem is rendelkezett – rendeltetésével össze nem férő célból, ártási szándékkal, bosszúból gyakorolta, a felmentést az igazgató intézkedései miatt a véleménynyilvánítási szabadságom körében tett, 2009. október 27. napján az ■■■■■ n önkéhez megküldött észrevétel, 2009. november 30. napján a Szociális és Munkaügyi Minisztérium részére megküldött közérdekű bejelentés, valamint 2010. január 08. és 2010. június 25. napján az Országgyűlési Biztosok Hivatalához megküldött panaszok következményeként alkalmazta. Alláspontom szerint az igazgató az egzisztenciámat súlyosan hátrányosan érintő döntését kizárólag szubjektív szempontok alapján, elfogultan hozta meg, felhasználva és kihasználva a Ktjv. adta azon lehetőséget, mely szerint a kormánytisztviselőt a munkáltató indokolás nélkül felmenthette.

Tekintettel arra, hogy a felmentés az Mt. 74. § (2) bekezdése alapján érvénytelen, mivel a munkáltató eljárása során megsértette az Mt. 74. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezést, továbbá a munkáltató eljárása nem felel meg az Mt. 4. § (1) bekezdésében, az Mt. 5. § (1) bekezdésében, valamint az Mt. 6. § (3) bekezdésében foglalt rendelkezéseknek sem, a munkáltató intézkedésével szemben a Debreceni Munkaügyi Bíróságnál 2010. október 4. napján, a törvényes határidőn belül kereseti kérelmet terjesztettem elő, amelyben kértem a kormánytisztviselői jogviszonyom megszüntetése jogellenességének megállapítását, az alperes kötelezését az eredeti munkakörömben való továbbfoglalkoztatásomra, továbbá az elmaradt illetményem, egyéb járandóságom és nem vagyoni kár, valamint ezek esedékességtől számított késedelmi kamatainak megfizetésére. A fentiekben foglaltak bizonyítására a keresetlevél iratjegyzékében feltüntetett dokumentumokat a kereset előterjesztésével egyidejűleg benyújtottam a bíróság felé.

A per folyamán bekövetkezett jogutódlások következtében a per I. rendű alperese a Nemzeti Munkaügyi Hivatal, a II. rendű alperese pedig a Hajdú-Bihar Megyei Kormányhivatal lett.

2014. március 20. napján kifogást terjesztettem elő, mivel álláspontom szerint a fővárosi és megyei kormányhivatalokról szóló 288/2010. (XII.21.) Korm. rendelet rendelkezései nem teszik lehetővé, hogy a kormányhivatalok bíróság előtti perbeli képviselőtét ügyleti képviselő keretében ügyvéd vagy ügyvédi iroda lássa el, ebből következően a ■■■■■ n ■■■■■ i ■■■■■ a II. rendű alperes ügyleti képviselőtének ellátására nem jogosult, a kormány megbízott által adott meghatalmazás pedig semmis, mivel az jogszabályba ütközik.

■■■■■

A Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a keresetet a 2014. július 10. napján kelt, 1.M.57/2014/28. számú, ítéletével elutasította, és arra kötelezett, hogy fizessen meg a II. rendű alperesnek 505.435,- Ft. összegű perköltséget.

Az elsőfokú ítélettel szemben előterjesztett fellebbezés elbírálása során a Debreceni Törvényszék a 2015. április 16. napján kelt, 2.Mf.21.202/2014/7. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta, és ítéletében az elsőfokú bíróság álláspontjával mindenben megegyező megállapításokat tett.

A Törvényszék ítéletével és az annak alapjául szolgáló elsőfokú ítélettel szemben felülvizsgálati kérelmet nyújtottam be a Kúriához, mivel megítélésem szerint az ügyben eljáró bíróságok nem tettek eleget a tényállás teljes körű felderítésének és az indoklási kötelezettségüknek, téves ténybeli következtetéseket vontak le, iratellenes és jogszabálysértő megállapításokat tettek, illetve kiragadott bizonyítékokra építették ítéletüket, így azok megalapozatlanok.

A Kúria 2016. február 3. napján kelt, Mfv.II.10.483/2015/6. szám alatt hozott ítéletével a Debreceni Törvényszék 2.Mf.21.202/2014/7. számú ítéletét hatályában fenntartja. A Kúria ítéletében foglaltak alapján mindenben az első- és másodfokon eljáró bíróság álláspontjára helyezkedett, valamint megállapította, hogy az elsőfokú bíróság által meghatározott perköltség nem volt eltúlzott.

Jelen kérelmem előterjesztésére azért került sor, mert álláspontom szerint az ügyben eljáró bíróságok jogalkalmazásuk során az indokolási kötelezettséget előíró eljárási jogszabályt nem az Alaptörvény, a bíróságok számára a jogalkalmazásuk során az értelmezés alkotmányos kereteit kijelölő 28. cikkében foglaltaknak megfelelően értelmezték, és nem az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésében meghatározott, a tisztességes eljáráshoz és a hatékony jogorvoslathoz való jog érvényesülését szolgáló követelményeknek megfelelően alkalmazták.

A tisztességes eljáráshoz való jog egyik alapvető eleme, hogy mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ügyében eljáró bíróságok döntésüket valamennyi lényeges részletre kiterjedően megfelelő részletességgel indokolják, vagyis megfelelően világosan kerüljön kifejtésre, hogy milyen okok alapján hozzák meg döntéseiket. Az olyan eljárás, amelyből kitűnik, hogy a felek érvelését nem veszik figyelembe, nem egyeztethető össze a tisztességes eljárás követelményével.

Az indokolási kötelezettség a felsőbb szintű bíróságokra is vonatkozik. A strasbourgi székhelyű Emberi Jogok Európai Bírósága a Helle kontra Franciaország ügyben (1997. december 19., no. 20772/92, 60. §) kimondta, hogy „a tisztességes eljáráshoz való jogból következik, hogy az eljárás során ki kell tűnnie, hogy a nemzeti bíróságok... valóban megvizsgálták minden eléjük tárt kérdést, és nem csupán átvették minden további nélkül az alsóbb bíróságok által megállapítottakat...”

Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint is kiemelkedő jelentősége van az indokolási kötelezettségnek, ugyanis az indokolás hiánya a jogorvoslati jog kiüresedéséhez vezethet.

Az ügyben eljáró bíróságok a beadványaimban részletezett érveléseimet nem vették figyelembe, az ügy lényegi részét érintő írásban megfogalmazott, világosan és pontosan körülírt észrevételeimet nem vizsgálták, a döntéseik alapjául szolgáló indokokat nem, illetve nem kellő részletességgel mutatták be, és ezáltal megsértették az indokolt bírói döntéshez való jogomat, valamint korlátozták a jogorvoslati jogom gyakorlásában is.

Az elsőfokú eljárás során, 2011. január 25. napján és a 2012. szeptember 19. napján előterjesztett beadványaimban tett nyilatkozatom szerint az [REDACTED] elnöke a munkáltatói

jogkör átruházását velem nem közölte, részemre sem az alperes által becsatolt 2366-16/2010-5000 iktatási számú értesítés, sem egyéb olyan – az [REDACTED] elnöke részéről megküldött – irat nem került átadásra, amely tartalmazta volna az [REDACTED] elnökének mint a munkáltatói jogkör gyakorlásának átruházására jogosult személynek azon döntését, miszerint a közszolgálati, illetve kormánytisztviselői jogviszonyom vonatkozásában az [REDACTED] [REDACTED] di [REDACTED] [REDACTED] igazgatója jogosult a munkáltatói jogkör gyakorlására, ennél fogva az [REDACTED] elnöke részéről esetlegesen keletkezett ilyen irányú intézkedés nem vált hatályossá.

Továbbá a hivatkozott beadványomban előadtam, hogy az alperes által A/1. és A/2. számú mellékletként becsatolt 2366-15/2010-5000. és 2366-16/2010-5000. iktatási számú iratok, valamint a 2366-20/2010-5000. iktatási számú levél nem felel meg a közfeladatot ellátó szervek iratkezelésének általános követelményeiről szóló 335/2005. (XII. 29.) Korm. rendelet 53. § (1) bekezdésében foglalt követelményeknek, ezért alaki hibás okiratok, amelyekhez joghatások nem fűződnek.

A 2014. március 20. napján előterjesztett beadványomban hivatkoztam a Legfelsőbb Bíróság MK 95. számú állásfoglalásának IV. pontjában foglaltakra, amely értelmében „A munkáltató felmondási jogával való visszaélés abban az esetben is megállapítható, amikor a munkavállaló a munkáltatóval illetve a munkaviszonnyal összefüggésben – a jogszabályok keretei között – véleményét nyilvánította, s a körülmények arra mutatnak, hogy a vele közölt – egyébként szabályszerű – munkáltatói felmondás ezzel összefügg.”

A 2012. szeptember 19. és 2014. március 20. napján előterjesztett beadványaimban az alábbiakban részletezett körülmények kerültek megjelölésre:

1. A 2009. augusztus 19. napján kelt levélben (*a keresetlevél 2. sz. melléklete*) – amelynek átadását az igazgató által kézjeggyel ellátott és mellékletként csatolt irat bizonyít –, illetve azt megelőzően szóban több alkalommal is jeleztem az igazgató felé, hogy a felügyelőségen egyes felügyelők tevékenysége illetve korrupciója akadályozza a munkavégzésemet. A hivatkozott levél 2009. augusztus 19-i átadása bizonyítottnan korábbi időpontban történt, mint a felügyelői panaszok keletkezése.

2. A felügyelői panaszok bizonyítottnan a jelzéseimet követően keletkeztek, sem a munkatársaim, sem a munkáltató az írásbeli jelzésemet megelőzően nem sérelmezte a viselkedésemet, valamint a jelzéseimet követően keletkezett felügyelői panaszok tartalmát velem nem ismertették, a munkaügyi per során is kizárólag azért kerültek bemutatásra, mert indítványoztam a munkáltató által őrzött iratok beszerzését, azonban a becsatolt iratok iktatószáma, valamint az igazgatóhelyettes HBN/001/00005-9/2014. iktatási számú nyilatkozata is arra utal, hogy a II. rendű alperes nem csatolta be az ügyben keletkezett valamennyi iratot, azok szelektálva kerültek átadásra.

3. A II. rendű alperes által becsatolt iratokban a viselkedésemmel kapcsolatban foglaltak nem felelnek meg a valóságnak. Ezt támasztja alá az a tény, hogy amennyiben az igazgató azokat megalapozottnak tartotta volna, a Ktv. 51. § (1) bekezdése és az [REDACTED] valamint területi munkavédelmi, munkaügyi felügyelőségeinek fegyelmi szabályzatáról szóló 7/2008. számú elnöki utasítás 5. § (2) bekezdése szerint köteles lett volna fegyelmi eljárást indítani, mivel a viselkedéssel kapcsolatos esetleges problémák a fegyelmi szabályzat 3. § (3) bekezdése alapján a fegyelmi kategóriák közé tartoztak, és amennyiben fegyelmi vétség elkövetése megállapításra került volna, a szabályzatban foglaltaknak megfelelő fegyelmi büntetést kellett volna kiszabnia, azonban fegyelmi eljárás megindítására nem került sor. A becsatolt panaszok általam ellenőrzött munkáltatók panaszaira is hivatkoznak, azonban ügyféli panaszok nem lehetők fel az iratok között. [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] 2010. május 1-án kelt

feljegyzésében, [REDACTED] pedig a 1766-1/2010-6209. iktatási számú tájékoztatásában elismerte, hogy nem volt a munkáltató birtokában az ügyfelek által tett írásos panasz, így a viselkedéssel kapcsolatos állításait bizonyítani nem tudták.

Tekintettel arra, hogy a munkáltató velem a becsatolt iratok tartalmát nem ismertette, és nem indított fegyelmi eljárást sem ellenem, amely során tisztázhatók lettek volna a felügyelők által írt levelekben foglaltak valóságtartalma, az azokban foglaltakkal kapcsolatban megfosztott a védekezés lehetőségétől.

4. A [REDACTED] szervezésében, a távollétemben megtartott 2009. október 8-i értekezletről készült emlékeztető tanúsága szerint a munkáltató a távollétemben nyilvánosan megszegyenítő, az emberi méltóságomat és személyiségi jogaimat sértő értekezletet tartott, amelynek keretében hivatali visszaélés és vesztegetés miatt jelenleg I. fokon elítélt volt munkaügyi felügyelők rám vonatkozóan bántó stílusban olyan megállapításokat tettek, amelyek a valóságban őket jellemezték. [REDACTED] az értekezleten elmondott teátrális „bevezetőjében” azzal vádolt, hogy megsértettem a köztisztviselői eskümet, azonban állítása valóságtartalmának kivizsgálására fegyelmi eljárást nem kezdeményezett, nem a Ktv. idevonatkozó kógens rendelkezései alapján járt el, így nem volt lehetőségem a megalapozatlan vádakkal szemben védekezni.

A munkahelyi felettes által tanúsított magatartás közvetlenül befolyásolja az irányítása alatt dolgozók munkahelyi körülményeit, munkafeltételeit. Egy olyan munkahelyi légkör, amelyben a munkahelyi vezető minden jogszabályi alapot nélkülözve, a hozzá szervilisen lojális beosztottjai támogatásával fenyegető hangulatot teremtve, teátrálisan előadott „értekezletet” tart, az egyenlő bánásmód követelményét biztosító munkakörülménynek, illetve munkafeltételnek nem felel meg.

5. Az értekezleten elhangzott, engem ért vádak ellenére a későbbiekben mégis az értekezlet hangadóival szemben indult hivatali bűncselekmények elkövetése miatt büntetőeljárás, valamint a B.5758/2011/114-I. számú vádirat alapján az is megállapítható, hogy a vádirat mellékleteként becsatolt hangfelvételek azt bizonyítják, hogy a büntető eljárás során tanúként kihallgatott felügyelőket igyekeztek a büntetőeljárás vádlottjai befolyásolni, azonban ők nem tettek eleget törvényi kötelezettségüknek és ezt nem jelezték, inkább szemet hunytak a felügyelőségen uralkodó korrupció felett, így az bizonyosodott be, hogy azok a felügyelők vádolhatók a köztisztviselői esküjük megszegésén túl feljelentési kötelezettségük elmulasztásával is, akik ellenem az alaptalan panaszokat írták.

Az [REDACTED] debreceni irodájában három munkaügyi felügyelő az iroda valamennyi dolgozóját irányítása alatt tartotta, utasításokkal látta el arra vonatkozóan, hogy hol és mikor tartsanak, illetve ne tartsanak ellenőrzést, valamint az ellenőrzés során milyen szempontokat vegyenek figyelembe. A vádirat tartalmából megállapítható az is, hogy a jelenleg I. fokon elítélt [REDACTED] tevékenységében lényegében a debreceni irodában dolgozó minden felügyelő valamilyen formában érintett volt, így a 2009. szeptember 28-án kelt levél aláírói is, ennek ellenére – tudomásom szerint – senki nem jelezte, hogy egyes munkatársai befolyásolni igyekeztek a munkavégzésüket.

Ezen állításaimat a B.513/2013. szám alatt folyamatban lévő büntető eljárás során előterjesztett B.5758/2011/114-I. számú vádiratban bizonyítékként megjelölt titkos adatszerzés során beszerzett telefonbeszélgetések anyaga bizonyítja, amelyek beszerzését az elsőfokú bíróság okszerűtlenül arra hivatkozva utasított el, hogy a hangfelvételek rám vonatkozóan nem tartalmaznak információkat, így nem kerültem olyan helyzetbe, hogy bizonyítsam azt, hogy a felügyelőségen kialakult tarthatatlan munkahelyi légkör a jelenleg I. fokon elítélt volt felügyelők viselkedésének és tevékenységének következtében alakult ki.

6. 2009. november 09. napján mai napig tisztázatlan körülmények között, egy jogszabályi alapot nélkülöző eljárás lefolytatására került sor, amelyben a Munkaügyi Főosztály

tartalommal ismételt kibocsátotta. [REDACTED] is és a „rendkívüli” orvosi vizsgálat helyszínét biztosító szolgáltatótól is írásban érdeklődtem az utasításban megjelölt vizsgálatról (a keresetlevél 20. sz. melléklete), azonban választ mind a mai napig nem kaptam, így ez a körülmény is arra utal, hogy egy jogellenes vizsgálatnak lettem volna alávetve, amely az emberi méltóságom túl az önrendelkezéshez való jogomat is sérti.

[REDACTED] tanúvallomásában elismerte, hogy ő rendelte el a rendkívüli orvosi vizsgálatot, állítása szerint azonban ezt a felettes szerv kezdeményezésére tette, az intézkedése indokára pedig már nem emlékszik. (I.M.57/2014/9. számú jegyzőkönyv) A tanú azonban – annak ellenére, hogy elismerte, hogy ő adta ki az utasítást – az orvosi vizsgálat elrendelésével kapcsolatosan ésszerű indokot nem adott.

Az a tény, hogy az orvosi vizsgálatok elrendelése esetében célzott intézkedéseként történtek, [REDACTED] kívül más felügyelők esetében nem kerültek elrendelésre (I.M.57/2014/18. számú beadvány 4. pontja) azt támasztja alá, hogy az igazgató az orvosi vizsgálatokat a bejelentéseim miatt rendelte el és az orvosi vizsgálatok elrendelése az alkalmatlanságom megállapítására, és ez által a közszolgálati jogviszonyom megszüntetésére irányult.

A 2009. november 13. napján kelt, 9631-4/2009-5010. iktatási számú levél alapján minden kétséget kizáróan megállapítható, hogy [REDACTED] a [REDACTED] t [REDACTED] i [REDACTED] s [REDACTED] s [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] a 2014. március 26-án megtartott tárgyaláson tett tanúnyilatkozatában foglaltakkal ellentétben – [REDACTED] s [REDACTED], [REDACTED] i [REDACTED] vezetője nem utasította a rendkívüli munkaköri alkalmassági vizsgálat lefolytatására, a főosztályvezető kizárólag azt a megállapítást tette, hogy „rendkívüli munkaköri alkalmassági vizsgálat lefolytatása indokolt.”

A 2010. január 12. napján kelt, 189-1/2010-6209. számú kérelem alapján – a 2014. április 22. napján kelt nyilatkozatomban részletezettekén túlmenően – az is megállapítható, hogy [REDACTED] s [REDACTED], [REDACTED] i [REDACTED] b [REDACTED] t [REDACTED] i [REDACTED] vezetőjét olyan „orvosi szakvizsgálat” lefolytatására „kérte meg”, amelyre [REDACTED] a vonatkozó jogszabályi rendelkezések nem jogosítják fel. [REDACTED] „emlékezteti” az orvos-igazgatót a „köztük” 2008. június 1-től fennállt megbízási szerződésre. A 33/1998. (VI. 24.) NM rendelet 15. § (3) bekezdése alapján [REDACTED] s [REDACTED] – kizárólag a rendeletben meghatározott feltételek fennállása esetén – kizárólag a rendeletben meghatározott vizsgálatokra küldhetett volna el, a 14. számú mellékletben megjelölt "Beutalás munkaköri orvosi alkalmassági vizsgálatra" elnevezésű nyomtatványon. A hivatkozott számú rendelet nem tette lehetővé az igazgató számára, hogy a foglalkozás-egészségügyi orvost levélben „felkérje” az általa meghatározott, de a vonatkozó rendelet által nem ismert orvosi vizsgálat elvégzésére.

Mindezekén túlmenően az Országos Munkavédelmi és Munkaügyi Főfelügyelőség területi munkavédelmi, munkaügyi felügyelősegei Működési Szabályzatának kiadásáról szóló 9/2009. (IV. 15.) SZMM utasítás 1. számú mellékletének 6.6. pontja sem teszi lehetővé az igazgató számára a foglalkozás-egészségügyi orvossal való levelezést.

A munkáltató joggal való visszaélésére utal az a körülmény is, hogy [REDACTED] s [REDACTED] az általa elrendelt „rendkívüli” orvosi vizsgálattal kapcsolatosan [REDACTED] s [REDACTED], [REDACTED] i [REDACTED] t [REDACTED] i [REDACTED] i [REDACTED] igazgatóját a 189-1/2010-6209. iktatási számú levélben bizonyosan és az [REDACTED] s [REDACTED] i [REDACTED] s [REDACTED] vezetője által a 9631-5/2009-5010. iktatási számú iraton készített feljegyzése alapján vélhetően személyesen is felkereste, valamint az orvosi vizsgálat rendeltetésével össze nem férő célból való alkalmazását támasztja alá az a tény is, hogy az orvosi vizsgálat elrendelésére a felettes szerve javaslatának megtételét követően 3 hónap múlva, éppen a közérdekű bejelentésem [REDACTED] s [REDACTED] általi kivizsgálásával egy időben történt.

8. Az [redacted] elnökének tudomása volt arról a tényről, hogy [redacted] jogellenes intézkedése miatt a Szociális és Munkaügyi Minisztérium felé közérdekű bejelentést tettem, majd – tekintettel arra, hogy a bejelentésem érdemi kivizsgálására nem került sor – az Országgyűlési Biztosok Hivatalánál panasszal éltem. Ezen állításomat a 2014. március 20. napján előterjesztett beadványomhoz mellékelte Állampolgári Jogok Országgyűlési Biztosának AJB-376/2010. ügyszámú tájékoztatása igazolja.

Ezen tájékoztatás alátámasztja a minisztérium részéről megküldött 2009. december 19. napján kelt, 21483-1/2009-JogiFő iktatási számú tájékoztatásban foglaltakat, amely szerint a bejelentés „illetékességből” áttételre került az [redacted] elnökéhez.

A fenti számú tájékoztatás szerint „a Hivatalom által küldött megkeresést követően azonban a minisztérium ismét levélben fordult az [redacted] elnökéhez és tájékoztatását kérte azzal kapcsolatban, hogy a vizsgálat befejezésekor értesítették-e Önöket, mint közérdekű bejelentőket annak eredményéről, illetve – amennyiben a bejelentés elbírálását megalapozó vizsgálat 30 napnál hosszabb ideig tartott – jelöljék meg annak okát. Válaszában az elnök asszony arról tájékoztatta a tárcát, hogy mivel a minisztérium csak a bejelentés kivizsgálását kérte, a bejelentők tájékoztatását nem, ezért az Önök értesítése – részükről – nem történt meg. Erre csak utólag – a minisztérium felhívására – került sor.”

Ezen tájékoztatásból következően az [redacted] elnökének nem csak a bejelentés megtételéről és annak tartalmáról volt tudomása, hanem konkrétan ismerte a bejelentők személyét is, hiszen a minisztérium értelemszerűen csak abban az esetben kérdezi meg az [redacted] elnökétől, hogy a bejelentők értesítésére az [redacted] részéről sor került-e, ha a bejelentést a bejelentők adataival [redacted] elnökéhez, ráadásul az [redacted] elnökének az ombudsman megkeresésére nyújtott tájékoztatása szerint még értesített is bennünket a vizsgálat eredményéről.

A fenti számú tájékoztatóból az is megállapítható, hogy az [redacted] utasította a közérdekű bejelentésben foglaltak kivizsgálására, tehát lényegében maga [redacted] vizsgálta meg a saját intézkedéseit, és beszámolójában megállapította, hogy az általa bevezetett iratkezelési rendszer mind a hatályos jogszabályoknak, mind pedig az elnöki utasításoknak mindenben megfelelt. Így [redacted] tudomása volt arról, hogy az általa bevezetett – kizárólag [redacted] által és általam kifogásolt – ún. „leíró” rendszerrel kapcsolatos problémák az elnök tudomására jutottak.

9. Az a körülmény, hogy [redacted] a debreceni irodában kizárólag [redacted] és én jeleztük azt több alkalommal is, hogy az általa létrehozott „leíró” rendszer a hatályos jogszabályi rendelkezéseknek nem felel meg, valamint az a körülmény, hogy kizárólag mi voltunk azok is, akik az igazgató szóban kiadott utasítása ellenére bírságjavaslatunkat kizárólag – az idevonatkozó jogszabályi rendelkezés által előírt módon – határozattervezet formájában adtuk le, nem pedig az utasításban meghatározott nyomtatvány kitöltésével, igazolja azt az állításomat, amely szerint [redacted] arról is tudomása volt, hogy az általa bevezetett iratkezelési rendszerrel kapcsolatos beszámoló elkészítésére azért volt szükség, mert a szabálytalanságok miatt vizsgálatot kezdeményeztünk, vagyis mi tettünk közérdekű bejelentést.

Azt az állításomat, hogy [redacted] vizsgálta ki a közérdekű bejelentésünket az ombudsman AJB-376/2010. számú tájékoztatója igazolja, azt pedig, hogy [redacted] jeleztem az általa bevezetett iratkezelési rendszer jogszabálysértő voltát, a 2011. január 25-én előterjesztett nyilatkozat 31. számú mellékleteként becsatolt hangfelvétel bizonyítja.

10. Az ombudsmani tájékoztató szerint az [redacted] 2010. február 5. napján tájékoztatta a minisztériumot arról, hogy a Jogi Főosztály befejezte az [redacted] i [redacted] i [redacted] g [redacted] i [redacted] k [redacted], [redacted] [redacted] i [redacted] befejezésével egy időben, 2010. január 27. napján került sor annak az igazgatói utasításnak a

kibocsátására, amelyben [REDACTED] [REDACTED] „rendkívüli munkaköri orvosi alkalmassági vizsgálaton” való részvételre utasított. Álláspontom szerint az időbeli egyezés körülménye is azt támasztja alá, hogy [REDACTED] [REDACTED] az általa elrendelt jogsértő orvosi vizsgálatot a közérdekű bejelentés megtétele miatti megtorlásnak szánta, és jogellenesen akarta a saját maga által felkért orvossal igazoltatni az alkalmatlanságomat, majd erre az orvosi vizsgálati eredményre hivatkozva, egészségügyi alkalmatlanság címén felmenteni. (189-1/2010-6209. iktatási számú irat)

11. A felmentésem során is érvényesül az a körülmény, hogy [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] és engem mentett fel indokolás nélkül, rajtunk kívül mások kormánytisztviselői jogviszonyát az igazgató nem szüntette meg. Ennek a körülménynek a fennállása is arra utal, hogy a bejelentésünk megtétele miatt került sor a felmentésünkre.

A felmentésem időpontjában [REDACTED] [REDACTED] – tekintettel a hivatali helyzetére, és arra, hogy d [REDACTED] [REDACTED] 2010. július 12. napján történt felmentése köztudomású ténynek minősül – tudomással bírt arról, hogy az alperesi ellenkérelem mellékleteként becsatolt, 2010. július 22. napján kelt iratok [REDACTED] [REDACTED] nem származhatnak. Mindezekon túlmenően [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] az is elvárható volt, hogy észlelje azt, hogy a részére átadott okirat nem felel meg a 335/2005. (XII.29.) Kormányrendelet szabályainak, ezért az nem minősül hiteles kiadmánynak, és az abban alaki kötöttség megsértésével tett, az Mt. 6. § (2) bekezdése alapján pedig érvénytelennek minősülő nyilatkozat nem alkalmas joghatás kiváltására, az abban foglalt nyilatkozat pedig semmisnek tekintendő.

Mindezekből következően [REDACTED] [REDACTED] annak tudatában írta alá a felmentésemet, hogy ő esetemben nem rendelkezett a munkáltatói jogkör gyakorlásának jogával, és ez a körülmény is arra utal, hogy a felmentésemre bosszúból került sor.

Egyebekben előadtam, hogy a Szociális és Munkaügyi Minisztérium felé tett közérdekű bejelentésünkben foglaltakat sem az [REDACTED] [REDACTED] ügyeleti szerve, a Szociális és Munkaügyi Minisztérium, sem pedig az [REDACTED] [REDACTED] első ellenőrzési feladatokat ellátó szervezeti egysége nem vizsgálta, hanem mind a jogszabályoknak, mind pedig a józan ész szabályainak ellentmondó módon, a jogszabálysértő igazgatói utasítást kiadó [REDACTED] [REDACTED] kértek beszámolót arról, hogy a felügyelői hatáskört elvonó intézkedése megfelel-e a jogszabályi rendelkezéseknek. Ebből következően a közérdekű bejelentésünk az idevonatkozó jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően nem került kivizsgálásra.

A Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ítéletének indokolása szerint [REDACTED] [REDACTED] munkavédelmi elnökhelyettes – az [REDACTED] [REDACTED] szervezeti és Működési Szabályzatáról szóló 8/2010. (III. 3.) SZMM utasítás 13. §-ának (1) bekezdésében foglaltakra figyelemmel – jogszerűen intézkedett a munkáltatói jogok ismételt átruházásáról [REDACTED] [REDACTED] igazgatóra, aki 2010. szeptember 6. napján a munkáltatói jogok gyakorlására jogosult volt.

Az elsőfokú bíróság ítéletének 10. oldalán lévő állásfoglalása szerint a munkáltatói jogkör gyakorlójának tájékoztatása nem minősül külső szervhez vagy személyhez küldendő iratnak, így a közfeladatot ellátó szervek iratkezelésének általános követelményeiről szóló 335/2005. (XII. 29.) Korm. rendelet rendelkezései nem vonatkoznak rá.

Az elsőfokú bíróság ítéletének 14. oldalán megállapította, hogy a rendeltetésellenesség körében tett azon kijelentéseimet, állításaimat, hivatkozásaimat, miszerint [REDACTED] [REDACTED] megtorló jelleggel, bosszúból gyakorolta volna felmentési jogát, semmivel nem támasztottam alá.

Az elsőfokú bíróság ítéletének 19. oldalán kiemelte azt, hogy a II. rendű alperes szervezeti képviselője, a kormány megbízott által adott meghatalmazás az eljárási törvénynek mindenben

megfelelt, a [REDACTED] a Pp. alapján jogszerűen képviselte a perben a II. rendű alperest.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben 2014. július 15. napján benyújtott fellebbezési kérelmemben az alábbi érveket és indokokat jelöltem meg:

1. Álláspontom szerint az elsőfokú bíróság a 2014. március 20. napján előterjesztett beadványomban foglaltakat érdemben elmulasztotta vizsgálni. Az első fokon eljáró bíróság az eljárás során nem vizsgálta, hogy a Kormányhivatalra vonatkozó jogszabályok alapján ki jogosult a Kormányhivatal perképviselésének ellátására, és a képviseleti joggal kapcsolatosan kifejtett álláspontomra vonatkozóan érdemi indokolást nem adott.

A 288/2010. (XII. 21.) Kormányrendelet 11. §-a szerint a kormányhivatal törzshivatala látja el a törzshivatal és a szakigazgatási szervek működtetésével összefüggő funkcionális feladatokat, ugyanezen kormányrendelet 32. § (4) bekezdése szerint pedig e rendelet alkalmazásában funkcionális feladatnak minősülnek különösen a jogi (peres képviseleti) feladatok, valamint az államháztartásról szóló 2011. évi CXCV. törvény (továbbiakban: Áht.) sem teszi lehetővé a kormány megbízott számára azt, hogy ügyvédi irodát bízson meg a Kormányhivatal peres képviselésének ellátására, mivel az Áht. 10. § (6) bekezdése akként rendelkezik, hogy a költségvetési szerv képviselését a szerv vezetője látja el, amely jogkör gyakorlása jogszabályban vagy a szervezeti és működési szabályzatában foglaltak szerint a szerv vezetőjének helyettesére vagy más dolgozójára ruházható át.

A fellebbezési kérelemben az első fokon eljáró bíróság által megállapított perköltség összegszerűségét is kifogásoltam, mivel álláspontom szerint mind a pertárgy értéke, mind pedig a perköltség tévesen került megállapítása, azok mértéke nem felel meg a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (továbbiakban Pp.) 24. § (1) bekezdésében és a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésnek a) pontjában foglaltaknak.

Ezen túlmenően álláspontom szerint a II. rendű alperes képviselésében eljáró ügyvéd munkadíja nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel, mivel a II. rendű alperes képviselésében eljáró ügyvédi iroda képviselőjének tényleges tevékenysége arra terjedt ki, hogy megjelent az ügyben megtartott 6 tárgyaláson – amelyek közül a 2012. augusztus 24-én megtartott tárgyalásra nem lettem szabályszerűen megidézve – és az ítélethirdetésen, szóban érdemi nyilatkozatot nem tett, kizárólag fenntartotta az [REDACTED] ellenkérelmében foglaltakat, írásbeli nyilatkozatokat – amelyek elkészítése azok tartalmát és terjedelmét figyelembe véve a bíróság által is megállapítható módon, nyilvánvalóan nem volt időigényes – kizárólag a bíróság felhívására terjesztett elő. A II. rendű alperesi képviselő az alperesi jogelőd ellenkérelmével kapcsolatos álláspontját nem fejtette ki, tényállításokat nem adott elő, sőt az alperes jogi álláspontját sem ismertette, a perrel érintett okiratokat kizárólag a bíróság felhívására csatolta, azonban a csatolt iratok között fellelhető feljegyzés alapján megállapítható, hogy az iratok becsatolásával kapcsolatos feladatokat a Kormányhivatal Munkavédelmi és Munkaügyi Szakigazgatási Szervének, valamint a Jogi Perképviselési Osztályának kormánytisztviselői végezték el, ráadásul a bíróság felhívása ellenére sem nyújtott be olyan iratjegyzéket, amely alkalmas lett volna az általa becsatolt iratok azonosítására. A képviselést ellátó ügyvéd által tett bizonyítási indítványok a Pp. vonatkozó rendelkezéseinek nem feleltek meg, ráadásul az ügyvéd a Kormányhivatal Humánpolitikai Főosztályának vezetőjét kérte tanúként meghallgatni, mivel az 1.M.56/2014. számú per tárgyalásán elhangzott állítása szerint nevezett „a hivatal jogi álláspontját tudja tanúként elmondani”, vagyis a tanú bejelentése arra irányult, hogy az ügyvéd helyett a főosztályvezető ismertesse az alperes jogi álláspontját. (1.M.866/2010/32. iktatási számú jegyzőkönyv)

2. Az első fokon eljáró bíróság által hivatkozott 8/2010. (III. 3.) SZMM utasítás 13. § (1) bekezdés alapján az elnökhelyettesek kizárólag saját szakterületükkel kapcsolatosan voltak jogosultak az elnök helyettesítésére, általános kérdések esetén pedig az elnök egyedi döntésével kijelölt elnökhelyettes járhatott el az elnök helyett, ebből következően – a bíróság állításával ellentétben – ezen utasítás 13. §-a nem jogosította fel a munkavédelmi elnökhelyettest arra, hogy teljes jogkörrel helyettesítse az [REDACTED] elnökét.

3. Az első fokon eljáró bíróság állásfoglalása szerint a [REDACTED] által írt tájékoztatások esetében „nem külső szervhez vagy személyhez címzett és az ellátandó közfeladat tárgyában született kiadmányokról van szó, hanem munkáltatói intézkedésről, tájékoztatásról, amelynek alakiségével összefüggésben még írásbeliséget sem feltétlenül követelnek meg a jogszabályok”.

Ezzel szemben a perrel érintett időszakban hatályos Ktv. 11. § (1) bekezdésében foglaltak értelmében minden lényeges, a közszolgálati jogviszonyt érintő jognyilatkozatot írásba kell foglalni. Álláspontom szerint, figyelemmel arra, hogy az [REDACTED] elnökének az elnöki jogkörbe vont munkáltatói jogkör ismételt átruházására irányuló jognyilatkozata, vagyis az [REDACTED] elnökének a közszolgálati jogviszonyommal kapcsolatosan tett írásbeli kinyilatkoztatása lényeges, a közszolgálati jogviszonyomat érdemben érintő jognyilatkozatnak minősül, a Ktv. 11. § (1) bekezdése alapján a munkáltató köteles volt azt írásba foglalni. Tekintettel arra, hogy az [REDACTED] elnökének az elnöki jogkörbe vont munkáltatói jogkör ismételt átruházására irányuló jognyilatkozata jogkövetkezménnyel járó nyilatkozat, az írásba foglalásra vonatkozó kötelezettség magában foglalja azt a követelményt is, hogy a munkáltató az intézkedését tartalmazó iratot köteles aláírni és bélyegzőlenyomattal ellátni, vagyis hiteles kiadmányban rögzíteni, mivel kizárólag a hiteles kiadmányozás által igazolható, és a címzett számára is ezáltal követhető és ellenőrizhető, hogy az intézkedést az arra jogosult személy hozta-e meg. Ezen túlmenően a munkáltató a jognyilatkozatát az Mt. 74. § (1) bekezdése alapján köteles velem közölni, vagyis az Mt. 6. § (4) bekezdésének megfelelően részemre az írásbeli nyilatkozatot átadni, azonban jelen esetben a munkáltató a jognyilatkozata átadása kötelezettségének teljesítését elmulasztotta, és részemre a munkáltatói jogkör átruházásáról rendelkező intézkedését tartalmazó 2366-16/2010-5000. iktatási számú iratot nem adta át, továbbá a szintén nem hiteles 2366-20/2010-5000. iktatási számú irat átadása által sem valósult meg az Mt. 6. § (4) bekezdésében foglalt rendelkezésnek megfelelő közlés, mivel az átadott irat nem tartalmazta az [REDACTED] elnökének az elnöki jogkörbe vont munkáltatói jogkör ismételt átruházására irányuló írásbeli jognyilatkozatát.

Az elsőfokú ítélet indokolása I. részének 7. bekezdésében foglaltak szerint „a munkáltatói jogkör gyakorlójának tájékoztatása nem minősül külső szervhez vagy személyhez küldendő iratnak, így a kiadmányozás előzőekben részletezett szabályai nem vonatkoznak rá”. A bíróság ezen állásfoglalását megalapozó jogszabályhelyet nem jelölt meg, az állásfoglalásával kapcsolatos jogi érvelését nem ismertette, így az ítéletből nem állapítható meg, hogy kijelentését mely jogszabályhelyre alapozta, az ítéletében nem támasztotta alá megfelelő indokolással azt, hogy a közszolgálati jogviszonyomat érdemben érintő munkáltatói jognyilatkozatok közlésekor – amelyhez joghatások fűződnek – miért nem minősülök „külső” személynek, és a Ktv. 11. § (1) bekezdésében foglaltak ellenére, miért nem szükséges hiteles kiadmányként átadni a közszolgálati jogviszonyomat érdemben érintő, arra joghatást kiváltó munkáltatói jognyilatkozatokat.

A Kormányrendelet 1. § (1) bekezdése alapján e rendelet hatálya a közfeladatot ellátó szervekre és azok irattári anyagára terjed ki, ebből következően az [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] által ellátandó közfeladat tárgyában

született kiadmányokra, hanem az [REDACTED] által foglalkoztatott köztisztviselők közszolgálati jogviszonyával kapcsolatosan keletkezett kiadmányokra is, hiszen azok is az [REDACTED] irattári anyagát képezték – ezen kormányrendelet rendelkezéseit kell alkalmazni. Ezen álláspontomat támasztja alá az is, hogy a munkáltató – a 2366-15/2010-5000., a 2366-16/2010-5000. és a 2366-20/2010-5000. iktatási számú iratok kivételével – valamennyi, a közszolgálati jogviszonyommal összefüggő nyilatkozatát és intézkedéseit, így a munkáltatói jogkör gyakorlójának személyére vonatkozó – a hatályos SZMSZ rendelkezésének megfelelő – közlését tartalmazó munkaköri leírást (1. számú melléklet) és a 2366-4/2010-5000. iktatási számú, az [REDACTED] elnökének a munkáltatói jogkör gyakorlásának elnöki jogkörbe vonását tartalmazó nyilatkozatát is részemre hiteles kiadmányként adta át, vagyis a munkáltató is külső személynek átadott hiteles kiadmányban rögzítette a közszolgálati jogviszonyommal összefüggésben általa keletkeztetett munkáltatói nyilatkozatokat, intézkedéseket, még a magasabb fizetési fokozatba lépésről szóló tájékoztatások is hiteles okiratokként kerültek kiadmányozásra.

4. A bíróság ítélete indokolása III. részének 4. és 6. bekezdéseiben tett megállapításai, amelyek szerint bizonyítási kötelezettségemnek nem tettem eleget, megalapozatlanok, mivel a munkáltató joggal való visszaélését alátámasztó, illetve arra utaló körülményeket a 2012. szeptember 18-án és a 2014. március 20-án előterjesztett beadványaimban részletesen kifejtettem, továbbá az általam hivatkozottak megtörténtét bizonyító okiratokat az elsőfokú eljárás során becsatoltam, valamint az állításaimat alátámasztó, az alperes által későbbiekben becsatolt, illetve a nyomozó hatóság által megküldött iratanyagban fellelhető okiratokat az azokra hivatkozó beadványaimban a bizonyítandó tényállításhoz pontosan beazonosítható módon, az iktatószámot minden esetben feltüntetve megjelöltem.

A bíróság ítélete indokolása III. részének 10. bekezdésében foglalt állítása szerint „a bíróság által beszerzett okiratok (a büntetőeljárás iratai, személyi anyag) semmiféle érdemi információval nem szolgáltak a munkáltató esetleges rendeltetésellenes joggyakorlásáról”, azonban a rendőrségi iratok szelektáltan, cenzúrázva kerültek átadásra, a büntetőeljárás során keletkezett iratok közül kizárólag a 2014. június 23. napján előterjesztett beadványomban felsorolt iratok kerültek bemutatásra, és ez a tény a bíróság számára is megállapítható volt. A nyomozati iratok szelektálása már önmagában is gyanús, mert arra utal, hogy az át nem adott iratokban a per kimenetele szempontjából lényeges információ lehetett, ennek ellenére a bíróság a 2014. június 23. napján tett indítványomnak nem adott helyet, és nem intézkedett a rendőrségi iratok teljes körű beszerzéséről. Mindezekből következően a bíróság fentiekben idézett állítása megalapozatlan, mivel a bíróságnak nem lehet tudomása arról, hogy a teljes körű nyomozati anyag tartalmaz-e a munkáltató jogellenes eljárásával kapcsolatos információkat.

A bíróság ítélete indokolása VI. részének 1. bekezdésében megállapította, hogy „a Debreceni Rendőrkapitányságnál ismételt megkeresése az ügy elbírálása szempontjából szükségtelen lett volna”. A bíróság ezen megállapításának indokát nem ismertette, a bíróságnak elvileg nem lehetett tudomása a visszatartott iratok tartalmáról.

A bíróság a 2014. április 10. és 2014. május 16. napján kelt beadványaimban foglalt bizonyítási indítványokat – amelyekben indítványoztam a Debreceni Törvényszék előtt B.513/2013. szám alatt folyamatban lévő büntető eljárás során előterjesztett B.5758/2011/114-I. számú vádiratban bizonyítékként megjelölt telefonbeszélgetések beszerzését – nem rendelte el, ezáltal nem volt lehetőségem arra, hogy bizonyítani tudjam a felügyelősen uralkodó valós munkakörülményeket, valamint azt, hogy azok a munkakörülmények nem az én viselkedésem miatt, hanem a jelenleg vád alatt álló felügyelők és az őket támogató munkatársak magatartása miatt alakultak ki. A bíróság 2014. május 19.

napján kelt végzésében foglalt megkeresése – amely arra irányult, hogy a Debreceni Törvényszék nyilatkozzon arról, hogy a bírósági iratok között a titkos adatszerzés körében beszerzett hanganyagok tartalmaznak-e a vonatkozásban bármiféle adatot vagy ténymegállapítást – nem felelt meg a beadványaimban előterjesztett bizonyítási indítványnak, így ezáltal a fentiekben részletezettek bizonyítására sem volt alkalmas. A 2014. május 16. napján előterjesztett beadványomban részletesen kifejtettem, hogy a munkahelyi légkört elsősorban a munkahelyi közösséget alkotó emberek egymás között létrejött emberi kapcsolatait, viszonyait és a munkahelyi vezető által kialakított körülmények befolyásolják, ezért annak megítélésekor nem ragadható ki a közösség egy tagjának a többiekhez való viszonya vagy a közösség tagjainak hozzáállása egy-egy munkatárshoz, és ismételten kértem, hogy a bíróság a 2014. április 10. napján tett bizonyítási indítványomban foglaltaknak megfelelően szerezze be a B.5758/2011/114-I. számú vádiratban bizonyítékként megjelölt titkos adatszerzés során beszerzett telefonbeszélgetéseket, azonban a bíróság második esetben sem adott helyt a beadványomban foglaltaknak megfelelő módon az indítványnomnak, és az indítvány elutasításának indokát az ítéletében sem adta meg.

5. Az első fokon eljáró bíróság az igazgatói utasítások tartalma alapján megállapította, hogy „soron kívüli orvosi alkalmassági vizsgálatot kívánt elrendelni a munkáltató a felperesnél”, azonban az a tény, hogy az utasítások – és az utasítások kiadását megelőzően keletkezett a 9631-3/2009-5010., 9631-4/2009-5010 és a 9631-5/2009-5010. iktatási számú iratok is – kizárólag és egyértelműen „rendkívüli” orvosi vizsgálat megnevezését tartalmazzák és azokban semmilyen más megnevezés, jogszabályhely vagy egyéb megjegyzés nem utal arra, hogy az utasítást kiadó [REDACTED] szándéka esetleg másra irányult volna, valamint az az általam többször hivatkozott tény, hogy a 33/1998. (VI. 24.) NM rendelet szerint kizárólag a rendelet 7. § (1) bekezdésében felsorolt esetekben lett volna lehetősége a munkáltatónak soron kívüli vizsgálat elrendelésére, és esetemben a jogszabályban felsorolt lehetőségek egyike sem állt fenn, és a hivatkozott NM rendelet 15. § (3) bekezdésében foglaltaknak megfelelően beutaló átadására sem került sor, arra utalnak, hogy – a bíróság megállapításával ellentétben – a munkáltatónak éppen a „rendkívüli” orvosi vizsgálat elrendelése állt szándékában.

A Törvényszék az elsőfokú bíróság megállapításaival mindenben egyetértett, és az elsőfokú ítéletben foglaltakat kiegészítve rögzítette, hogy [REDACTED] kormány megbízott a Hajdú-Bihar Megyei Kormányhivatal Szervezeti és Működési Szabályzatáról szóló 24/2011. (III. 7.) KIM utasítás mellékletének 28. § (3) bekezdése alapján, mérlegelési jogkörében adhatott megbízást a perképviselő ellátására a II. r. alperes képviselő ügyvédi irodának, azonban az alperes sem az első-, sem a másodfokú eljárás során nem tett nyilatkozatot arra vonatkozóan, hogy a képviselőt ellátott ügyvéd megbízására az ügy sajátossága miatt került sor.

A Törvényszék ítéletében foglaltak szerint a 33/1998. (VI. 24.) NM rendelet 7. § (1) bekezdés a) pontja alapján a munkáltató elrendelheti a munkavállaló soron kívüli munkaköri alkalmassági vizsgálatát, ezen intézkedés önmagában – többlettényállás hiányában – rendeltetésellenes joggyakorlást nem valósít meg. A másodfokú bíróság a megállapításához kapcsolódó bizonyítékot nem jelölt meg, amely alátámasztaná, hogy az egészségi állapotomban változás következett be, és nem vette figyelembe, hogy egyrészt [REDACTED] a 189-2/2010-6209. és 189-6/2010-6209. számú igazgatói utasításaiban nem soron kívüli, hanem „rendkívüli” vizsgálatot rendelt el és az igazgatói utasítás mellé nem csatolta a vonatkozó jogszabályban meghatározott beutalót, másrészt esetemben nem következett be az egészségi állapotomban semmilyen változás, harmadrészt sem az igazgató, sem az alperes – annak ellenére, hogy a munkáltatónak kellett volna nyilatkoznia a rendkívüli orvosi vizsgálat elrendelésének okáról – nem adta okát a rendkívüli orvosi vizsgálat elrendelésének, így sem

az alperesi jogelőd, sem az I. és II. rendű alperesek a per során nem hivatkoztak arra sem, hogy az orvosi vizsgálat elrendelésére az egészségi állapotomban bekövetkezett változás miatt a 33/1998. (VI. 24.) NM rendelet 7. § (1) bekezdésének a) pontja alapján került sor, valamint ezt hitelt érdemlően bizonyító dokumentum a per iratanyagában nem lelhető fel. [REDACTED] tanúvallomásában egzaktnan meg nem határozva, a későbbiekben becsatolt iratokban foglaltak szerinti magatartásomra hivatkozott a felmentésem okaként, így a törvényszék iratellenesen sugalmazza, hogy az orvosi vizsgálat elrendelésének oka az egészségi állapotomban bekövetkezett változás volt.

Az első- és a másodfokú ítéletben nem került rögzítésre a rendelkezésre álló, de a bíróságok által figyelmen kívül hagyott bizonyítékok mellőzésének oka, az első- és a másodfokú bíróság nem adta meg indokát annak sem, hogy azok miért nem bizonyították a beadványaimban foglalt tényállításaimat, valamint az első- és másodfokú ítéletek nem tartalmazzák a bizonyítékok mérlegelése során figyelembe vett szempontokat és a bizonyítékok mérlegelésének eredményét meghatározó indokokat sem.

A Kúria ítéletében változatlan formában megismételte az első-és másodfokú bíróság állásfoglalását, amely szerint a 8/2010. (III. 3.) SZMM utasítás 13. § (1) bekezdése szerint dr. [REDACTED] [REDACTED] jogosult volt teljes jogkörrel helyettesíteni az [REDACTED] [REDACTED]nőket. A Kúria nem adta indokát annak, hogy a hivatkozott rendelkezés – annak ellenére, hogy az azt tartalmazza, hogy az elnök-helyettesek saját szakterületükön jogosultak az elnök távollétében az elnök helyettesítésére – mennyiben támasztja alá az első-és másodfokú bíróság, valamint a Kúria ezzel kapcsolatos állásfoglalását.

A Kúria ítéletében nem ad számot a fellebbezésben és a felülvizsgálati kérelemben a Ktv. 3. § (1) bekezdésében, az Mt. 6. § (4) bekezdésében, a 335/2005. (XII. 29.) Kormányrendelet 1. § (1) bekezdésében, az 52. § (1)-(2) bekezdéseiben és az 53. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezésekkel kapcsolatosan kifejtett jogi érveimre vonatkozó állásfoglalásáról, valamint nem ad jogi indokolást arra vonatkozóan, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlójának munkáltatói jogkör átruházására vonatkozó intézkedése az általam hivatkozott jogszabályi rendelkezések ellenére, miért nem minősül külső személyhez küldendő iratnak.

A Kúria ítéletében – az első- és másodfokon eljáró bíróságok eljárásával megegyezően – nem adja meg indokát annak, hogy az ügy érdemére vonatkozó és az elsőfokú eljárás során 2012. szeptember 19-én és 2014. március 20-án előterjesztett beadványaimban, a fellebbezési kérelemben és a felülvizsgálati kérelemben előadott körülményeket – amelyek álláspontom szerint arra mutatnak, hogy a felmentésem összefügg az általam [REDACTED] [REDACTED] felügyelői hatáskör elvonásával járó intézkedéseinek jogellenessége miatt tett közérdekű bejelentéssel – miért nem értékelte, valamint sem az első- és másodfokon eljáró bíróságok, sem a Kúria nem ismertette a mérlegelése során figyelembe vett szempontjait. A felmentésem jogszerűségének vizsgálata körében az ügyben eljáró bíróságok figyelmen kívül hagyták az általam felhívott Ktv. 51. §-ában foglaltakat és az azzal kapcsolatos jogi érveimet, valamint nem ismertették a hivatkozott jogszabályhely értelmezésével kapcsolatos saját állásfoglalásukat.

A Kúria ítéletében rögzíti, hogy a képviseletre vonatkozó szabályok megtartását a Pp. vonatkozó rendelkezései alapján kell megvizsgálnia a bíróságnak, nem tartozik azonban jogkörébe annak a kérdésnek a megítélése, hogy a képviselő kiválasztására az adott szervre vonatkozó belső szabályoknak megfelelően került-e sor. A 2014. március 20. napján előterjesztett kifogásban, a fellebbezésben és a felülvizsgálati kérelemben kifejtett jogi érveim alapján a 288/2010. (XII. 22.) Kormányrendelet 11. §-ában, az Áht. 10. § (6) bekezdésében

foglaltakra tekintettel nem volt jogszerű lehetősége a kormány megbízottnak ügyvédi iroda részére megbízást adni az alperes peres képviselőjének ellátására.

Az általam hivatkozott jogszabályok nyilvánvalóan nem belső szabályoknak minősülnek, ennek ellenére az azokban foglaltak Kúria szerinti értelmezését az ítélet nem tartalmazza.

A felülvizsgálati kérelemben előadtam, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított és a másodfokú bíróság által helybenhagyott ügyvédi munkadíj – ■■■■■■■■■■ ügyvédi tevékenységét figyelembe véve – eltúlzott. A II. rendű alperes képviselője 6 tárgyaláson – amelyek közül a 2012. augusztus 24-én megtartott tárgyalásra nem lettem szabályszerűen idézve, így ebben az esetben a felmerült költség áthárítására nincs lehetőség, mivel azt a bíróság okozta – és az ítélethirdetésen jelent meg, amelyek összesen 3 óra 25 percét vették igénybe.

A II. rendű alperes képviselője az elsőfokú eljárás során 6 darab beadványt terjesztett elő az alábbiak szerint:

- 1) a 4.M.506/2011/13. számú, 11 sor terjedelmű iratban bejelentette, hogy a Hajdú-Bihar Megyei Kormányhivatal tekintendő az ■■■■■■■■■■ gutódjának, továbbá hogy a II. rendű alperes peres képviselőt a ■■■■■■■■■■ látja el,
- 2) az 1.M.506/2011/26. számú, 7 sor terjedelmű iratban bejelentette ■■■■■■■■■■ „idézhető lakcímét”,
- 3) a 2014. április 2. napján kelt, 8 sor terjedelmű iratban rögzítette, hogy az elsőfokú bíróság kötelezésének eleget téve becsatolta a II. rendű alperesnél fellelhető iratokat,
- 4) 2014. április 18. napján, 25 sor terjedelemben előterjesztette a per során a II. rendű alperes képviselőjében, az ügy érdekében benyújtott egyetlen érdemi nyilatkozatát,
- 5) a 2014. április 28. napján kelt iratjegyzékben 30 pontban rögzítette az elsőfokú bíróság részére becsatolt mellékleteket, azonban az elsőfokú bíróság részére becsatolt iratanyag között fellelhető, az iratanyag átadásáról készült feljegyzés tanúsága szerint a II. rendű alperesi képviselő által készített iratjegyzékben megjelölt iratok nem egyeznek meg a Hajdú-Bihar Megyei Kormányhivatal Munkavédelmi és Munkaügyi Szakigazgatási Szerve által a Hajdú-Bihar Megyei Kormányhivatal Jogi Perképviselői Osztálya részére átadott iratanyaggal, és a II. rendű alperes által az iratjegyzékkel egy időben benyújtott iratokat sem tartalmazza teljes körűen, így a II. rendű alperes képviselője által készített iratjegyzékből nem állapítható meg egyértelműen, hogy mely iratok kerültek az elsőfokú bíróság felé becsatolásra,
- 6) a 2014. április 29. napján kelt, 17 sor terjedelmű iratban rögzítette, hogy az elsőfokú bíróság kötelezésének eleget téve ismét becsatolta a II. rendű alperesnél fellelhető iratokat, amelyekhez ekkor már az elsőfokú bíróság kötelezésére tekintettel iratjegyzéket is mellékelte.

A Kúria megállapította, hogy a perköltség összege nem volt eltúlzott, azonban mérlegelésének szempontjait és állásfoglalása indokát nem adta meg, az általam kifejtett érveket nem vette figyelembe és az általam kifejtettek mellőzésének indokát sem adta meg.

Az indokolt bírói döntéshez fűződő jog tartalmát az Alkotmánybíróság a 7/2013. (III. 1.) AB határozatában az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljárás részeként megjelenő jogként határozta meg. Az Alkotmánybíróság által irányadónak tekintett strasbourgi Emberi Jogok Bíróságának az indokolt bírósági döntéshez fűződő jog tekintetében kialakított gyakorlatában a tisztességes eljárás és a jogállamiság elvéhez tartozik az a

követelmény, hogy a bíróságok a döntéseik alapjául szolgáló indokokat kellő részletességgel mutassák be; a döntéssel szemben feltétlen elvárás, hogy a bíróság az ügy lényegi részeit a szükséges alapossággal vizsgálja meg, és erről a vizsgálatáról a határozatának indokolásában is adjon számot; nem felel meg az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló Egyezmény 6. Cikkében foglalt elvárásnak, ha a felülbírálati bírói fórum az alsóbb fokú bíróságnak az ügy lényegi kérdései tekintetében kifejtett érveit további vizsgálat és a vizsgálat indokainak előadása nélkül hagyja helyben.

Az Alkotmánybíróság 7/2013. (III. 1.) AB határozatában kifejtettek szerint „az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia. Az indokolási kötelezettség alkotmányjogi értelemben vett sérelme az eljárási szabály alaptörvény-ellenes alkalmazását jelenti. A tisztességes eljárásból fakadó elvárás tehát az eljárási szabályok Alaptörvénynek megfelelő alkalmazása, ami a jogállami keretek között működő bíróságok feladata. Az eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel, a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossággal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon.”

Az elsőfokú bíróság ítéletét a másodfokú bíróság a fellebbezési kérelem és ellenkérelem keretei között bírálja felül: ez egyidejűleg jog és kötelezettség. A felülbírálat során nem pusztán a megváltoztatásra irányuló fellebbezési kérelemről, hanem annak a fellebbezésben felhozott indokairól is köteles állást foglalni.

Az Alkotmánybíróság 15/2002. (III. 29.) AB határozatában kimondta, hogy „Formailag csak büntető ügyekben irányadó előírásai közül a tisztességes eljárásnak – az Európai Emberi Jogi Bíróság következetes gyakorlatából is kitűnően – elismert eleme a „fegyverek egyenlősége”, amelynek polgári perekben is érvényesülnie kell.” A „fegyverek egyenlőségének” elve alapján a perbeli feleknek ésszerű lehetőséget kell biztosítani arra, hogy álláspontjaikat és bizonyítékaikat bemutassák, mégpedig olyan módon, hogy semmiképpen ne kerüljenek az ellenérdekű félhez képest lényegesen rosszabb helyzetbe.

A fentiekben foglaltak alapján megállapítható, hogy az ügyben eljáró bíróságok az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeimet, érveimet, jogi indokaimat nem vagy nem a szükséges alapossággal vizsgálták meg, és vizsgálatukról az ítéletek indokolásában nem adtak számot, illetve az első- és másodfokú ítélet, valamint a felülvizsgálati eljárás során meghozott döntés tartalma alapján az tűnik ki, hogy a Törvényszék és a Kúria az elsőfokú bíróságnak az ügy lényegi kérdései tekintetében kifejtett érveit további vizsgálat és a vizsgálat indokainak előadása nélkül hagyta helyben, továbbá az első fokon eljáró bíróság a rendőrségi iratok teljes körű beszerzésére irányuló indítványomat – annak ellenére, hogy a rendőrség az iratokat nyilvánvalóan szelektáltan küldte meg – elutasította és a B.5758/2011/114-I. számú vádiratban bizonyítékként megjelölt telefonbeszélgetések beszerzésére irányuló bizonyítási indítványomat indokolás nélkül figyelmen kívül hagyta, ezért az alkotmányjogi panasszal támadott ítéletek nincsenek összhangban az Alaptörvénnyel, azzal ellentétesek.

A jogorvoslati lehetőségek kimerítettsége:

A Debreceni Törvényszék 2.Mf.21.202/2014/7. számú ítélete ellen nem volt helye jogorvoslatnak, az az ügy érdemében hozott jogerős ítélet volt.

A jogerős ítélet ellen a Kúriához a Pp. 270. § (1) bekezdése alapján felülvizsgálati kérelem került benyújtásra. A Kúria Mfv.II.10.483/2015/6. számú döntésének kézhezvételére 2016. május 12. napján került sor.

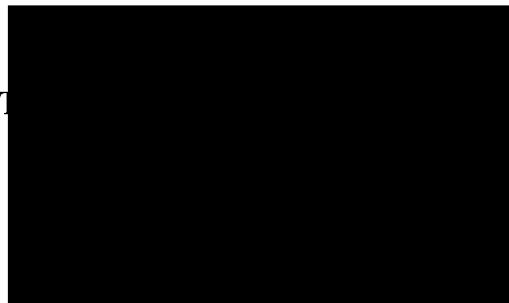
Nyilatkozat felülvizsgálati eljárás, perújítás tekintetében:

Az ügyben felülvizsgálati eljárás a Kúria előtt nincs folyamatban, az a fentiekben kifejtettek szerint lezárult, valamint perújítás kezdeményezésére sem került sor.

Adatkezelési nyilatkozat:

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 52. § (5) bekezdése értelmében az alkotmányjogi panaszban megjelölt személyes adataim nyilvánosságra hozatalához nem járulok hozzá.

Kelt: Debrecen, 2016. június 20.

Mellékletek:

- 1) A Kúria Mfv.II.10.483/2015/6. számú ítélete
- 2) A 2015. július 16. napján előterjesztett felülvizsgálati kérelem
- 3) A Debreceni Törvényszék 2.Mf.21.202/2014/7. számú ítélete
- 4) A 2014. július 25. napján előterjesztett fellebbezési kérelem
- 5) A Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 1.M.57/2014/28. számú ítélete
- 6) A 2014. június 23. napján előterjesztett beadvány
- 7) A 2014. május 16. napján előterjesztett beadvány
- 8) A 2014. április 10. napján előterjesztett nyilatkozat
- 9) A 2014. március 20. napján előterjesztett nyilatkozat
- 10) A 2014. március 20. napján előterjesztett kifogás
- 11) A 2012. szeptember 18. napján előterjesztett kereset-kiegészítés
- 12) A 2011. január 25. napján előterjesztett nyilatkozat
- 13) A 2010. október 4. napján előterjesztett beadvány

